

Միպիւ

Հերոսը

Ո՛վ մարդ հերոս, հանճար և կամ նահատակ,
Որ քու անձիդ համար երբեք չես ապրած,
Որ հրրայրք մը ունիս քեզի նըպատակ,
Գաղափար մը անձնուրաց:

Թողած կյանքի լայն ուղիները փափուկ,
Անպատրաստար՝ տոթերուն տակ ու ձյունին,
Միշտ բարձրացար քարոտ ճամբէ մը դերբուկ
Ուր ոտքերը կ'արյունին:

Սրբահներու մեջ երբ բոցը կը վառէր,
Երբ ջահերը կը շողային լուսարձակ,
Դուն մեկնեցար հոն, ուր ցուրտ էր, խավար էր,
Եվ հեռու էր լուսածագ:

Թափթըփեցան թարմ երագներդ անհամար.
Դեռափրթիթ օրերդ անցան հոգերով.
Չը ծաղկեցավ ոչ մեկ գարուն քեզ համար.
Արտասպեց իղձդ ու գորով:

Պըսակվեցան վարդերով ցած գլուխներ.
Աշխարհ չունի հերոսին փառք արժանի.
Փուշ-պըսակին ներքև՝ մաքուր, անվեհեր

Իր ճակատը կ'արյունի:

Ջրպարտեցին ու դատեցին քեզ մարդիկ,
Մըրոտեցին սրտիդ հույզերը պայծառ.